

Borut Gombač

ŠEST PESMI

OKNO

Ko ga nekoč ne boš mogel odpreti,
ker se ti bo koščena kljuka potopila v dlan,
ker zunanost ne bo več tam, na drugi strani,
ampak tukaj, v tebi,
za zmeraj samo v tebi . . .

Ko nekoč ne boš mogel videti skozenj,
ker se ti bo gladka šipa mrzlo naslonila na čelo,
in se prozornosti ne bo dalo razbiti
niti s komolcem niti s kamnom . . .

Ko bo čez okenski okvir napeta tvoja koža,
ko se boš zazrl skozi zaprto veko,
ko boš prvič videl svoj resnični obraz,
oko, ki gleda in se vidi,
ne v zrcalu, ampak v slepi pegi,
takrat se bo stekleno telo odlepilo
od besed, da ne bodo več samo tvoje,
da jih bo lahko videl vsakdo,
a jih nihče ne bo mogel prebrati.

VELIKA KOLODVORSKA URA

Če bi se stopalo prilepilo na pločnik,
če bi se roka zagozdila v lastnem gibu,
če bi se zrak v pljučih skrčil v vakuum,
če bi se srce ustavilo v en sam utrip . . .

Če bi se nenadoma ustavil in se spremenil v truplo . . .
*Ne – v truplo! Večno plava v živem jezeru trohnenja
in niti za trenutek ne utone v kamen.*

Če bi se nenadoma ustavil in se spremenil v kamen . . .
Ne – v kamen! Globoko v sebi drgeta in diha
in niti za trenutek ne umre v negibnost.

Če bi se nenadoma ustavil
 in se spremenil v resnično negibnost,
 v negibnost, ki se je ne da opisati
 s temi migetavimi besedami,
 v neopisljivo in nepredstavljivo negibnost,
 višjo od najvišjih misli,
 globljo od najbolj skritih sanj tvoje snovnosti . . .

Če bi se nenadoma ustavil
 in se ves zgostil v zdaj in tukaj,
 bi se trenutek kot vse bolj sipek pesek
 dolge ure sesuval vate,
 in bi tvoj bežni pogled na veliko kolodvorsko uro
 otrpnil v njen tretji kazalec,
 v kazalec, ki navpičen tiktaka
 strmo proti izgubljenemu središču številčnice.

PRAZNINA

Ko ves v očeh strmiš vanjo,
 se zdi, kot da nima površine,
 kot da je njeno gladino izžgal tvoj pogled.

Ko je vsa tvoja teža sesuta v blazinicah prstov,
 se zdi, kot da nima prostornine,
 kot da je globoka od razrutega mesa in odtekle krvi.
 In je vsa mehka in voljna,
 da se pogrezneš vase,
 ko sežeš vanjo,
 ko se hočeš nasloniti,
 ko iščeš oporo,
 ko iščeš svojo zadnjo mejo.

KOŽA

Kako globoko sega?
 Kako visok je prag njene občutljivosti?
 Kako lahek mora biti nož,
 da je ne raniš, ko se je dotakneš?
 Kako težek mora biti,

da se pogrezne vanjo?
 Kako ostro mora biti rezilo,
 da se ti je pripravljena odpreti?

Kje je, ko se odpre, ko je ni,
 ko je razprta in predrta,
 ko je zarezana in vbod,
 ko jo izžge jeklo in preplavi meso?

Kaj je, ko je razprta čez svoj nič,
 ko ne čuti breztežnih prstov tvojega pogleda,
 ko ni več koža, ampak topa roževina?

Čigava je, ko pišeš po njej,
 ko jo opisuješ z verzi,
 ki lebdiijo nad njeno površino,
 čeprav je konica tvojega pisala vse bolj ošiljena
 in je rdeči ris besed vse bolj globok in tvoj?

ROJEN SI

Ko tvoj glas zajeziijo zaprta vrata.
 Ko jih odpreš
 in pljuskaš v zid, drevo ali človeka.
 Ko porušiš, posekaš ali odrineš.
 Ko razgrneš najprosojnejšo zaveso,
 ko odgrneš najbolj oddaljeni zaslon
 in izginejo razdalje.

Ko se prostor,
 v katerem se nahajaš,
 spremeni v globino tvojega telesa.
 Ko se zazreš v notranjost zrkla.
 Ko se razliješ in izžgeš.
 Ko izpuliš poslednji živec.
 Ko razseješ trdoto lobanje . . .

Ko preglasiš še zadnjo besedo
 in se molče postaviš na izpraznjeno mesto.

PESEM

Tam je, kjer te ta trenutek ni.
 Se pravi: za mejo tvojega telesa,

za mero v križ razprtih rok,
korak dlje od tvojega koraka.

*A kje je koža samo koža in zrak samo zrak?
In kje je mera res do dna natančna?
In tvoj korak? Je še korak, če ni korak pred sabo?*

Tam je, kjer te ta trenutek ni.
Se pravi: na drugi strani tvojega pogleda,
za zadnjo črto, ki se še zariše v oko.

*A kje je v črti zadnja črta?
In tvoj pogled? Je še pogled,
če je ujet v razdaljo od očesa do obzorja
in je ves svet le slepa površina zrkla?*

Tam je, kjer te ta trenutek ni.
Se pravi: na belem nepopisanem papirju.